

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

PARAKSTIES
par iespēju izglābties no
eiro zonas!

→ 2. lpp.

BUMBA
AR LAIKA DEGLI

→ 2. lpp.

“LIELISKI, VARAM
UZBRUKT JEBKURĀ
VIRZIENĀ!”

Saruna ar biedrības “Par latu, pret eiro”
pārstāvi Jāni Silu

→ 3. lpp.

“BEVERĪNAS
NOVADĀ GAIDĀMA
ČAINATAUNAS*
TAPŠANA”

→ 3. lpp.

VAI LATVIEŠIEM IR
JĀMĪL OKUPANTI?!

→ 8. lpp.

VĒSTULE

KĀ NOSARGĀSIM JAUNATNI?

A. Plinta

Latvijas patriots,
nesazombētais

Eiro atbalsta statistika: atbalsta daļa uzņēmēju un daļa jaunatnes – tā liecina plašsaziņas līdzekļi. Uzņēmēji – sekojot alkatīgumam: vēl vajag, vēl vajag (ar vienu kāju jau kapā, bet vēl vajag)... Vai maz ir piemēru?

Jaunatne – apstulbota un vēsturi nezinoša. Tagad vēsture pa spirāli atkārtojas. Latvieši atkal tiek ievilkti jaunā, velnišķā cionistu projektā. Ar finansu mahinācijām – “Banka Baltija”, “Parex banka”, “Air Baltic”, “Latvijas Krājbanka”, “Liepājas Metalurgs” u.c. – tiek noplicināts Latvijas un tautas finansiālais potenciāls, ar valdošās varas atbalstīto “izstumšanas” politiku latvieši tiek izkaišīti pa pasauli, bet palikušie tiek ridīti (skaldi un valdi), lai nepieļautu vienotību (nedomāju partiju, kuras nosaukums divaini sakrīt ar Interfrontes avizes krievisko nosaukumu “Jeginstvo”...). Un ar eiro ieviešanu latvieši vispār tiks izšķīdināti un padarīti par kosmopolītiem un mankurtiem.

Tagad jaunatni baro tikai ar šoviem un izklaidēm. Pat Latvijas vēsturi latviešu jaunieši pārzinot sliktāk par krievvalodīgajiem – tā liecina IZM statistika... Ka tikai *patusēt*, un valdošais režīms *fiksi* iebaro politiskos “chupa-chups” un citas apžilbinoši uzspodrinātas politiskās “mantiņas”... Bet mēs, šo visu nejdzību saprotošie, gribam atņemt šīs bērnam iepatikušās “mantiņas”, kurām ir “ķīniskais spīdums” un kuras ir piesātinātas ar “ķīmiskiem elementiem”...

Ko dosim vietā šim neapjēgušam brēkulim? Par to ir jādomā!

LATVIJĀ NAV VALSTSVĪRU – IR TIKAI POLITIĶI

Saruna ar Latvijas Organiskās sintēzes institūta direktoru, **prof. Ivaru Kalviņu**

**EIRO –
“KAĶIS MAISĀ”**

DDD: Jūs esat viens no tiem, kurš nepiekrīt valdības plāniem ieviest Latvijā eiro jau nākamā gada janvārī. Nesen Eiropas Parlamenta deputāts Kārlis

tādēļ neviens no mums tā īsti nemaz nezinājām, par ko balsojām.

Otrkārt, ja uzskatām, ka eiro ir laba lieta un to vajag, tad svarīgi saprast, kurā brīdī un ar kādiem noteikumiem to ieviest Latvijā. Ir tāds Lisabonas līgums, kurā noteikts Ei-

Varu tikai secināt, ka no eiro ieviešanas vienīgie vinnētāji būs tie, kas Latvijā ievēd un pārdod dārgāk preces no Eiropas.”

Šadurskis Latvijas Radio diskusijā izteicās aptuveni tā – pret eiro ir tie, kuriem skauž premjera Dombrovskā politiskie panākumi.

Ivars Kalviņš: Formāli skaitos “Vienotības” atbalstītājs, tādēļ man neskauž Dombrovskā panākumi, ja tādi vispār ir. Problēma slēpjas gluži vienkārši melo.

Pirmā tēze – tad, kad mēs balsojām par iestāšanos Eiropas Savienībā, automātiski esam arī no- balsojuši par iestāšanos eiro zonā. Pirmkārt, iestāšanās līgums Eiropas Savienībā bija slepens un joprojām nav atšlepenots,

ropas stabilizācijas mehānisms. Šis dokuments raisa vislielākās bažas, jo tajā eiro zonas dalībvalstis būtībā tiek nostādītas absolūti beztiesiskā stāvoklī. Pirmkārt, ja stabilizācijas mehānisma fonda izpildītore direktors pieņem lēmumu, ka Latvijai kaut kāda iemesla dēļ fondā ir jāie- maksā vairāk naudas, tad Latvijai septiņu dienu lai- kā bez ierunām, bez apelā- cijas iespējām ir jāapmie- rina jebkura prasība. Ja man kāds privātā līgumā ierakstītu šādas prasības, es to nekad neparakstītu.

Eiropas Savienības sta- bilizācijas mehānisma li-

gumā ir vēl vairāki punkti, kas tiesā neļauj apstrīdēt šādu pieprasījumu likumī- bu. Līgums neļauj tiesiskā kārtībā vērsties ar prasīju- mu iepazīties ar dokumen- tiem, izvērtēt amatpersonu rīcību, lēmumus, utt. Ma- nuprāt, tas ir vairāk nekā divaini, ka valsts uzņemas saistības, nezinot, vai vis- pār spēsim tās izpildīt. Mēs jau iekūlāmies līdzīgā situ- ācijā, kad uz Latvijas iedzi- votāju rēķina apņēmāmies glābt “Parex banku” un visu zviedru banku sistē-

mu. Uzņēmāmies izpildīt saistības, kuras iedzina Latviju visdziļākajā krīzē. Iedomāsimies, kas notiks, ja krīzē nokļūš, piemēram, Itālija, kuras ekonomika ir daudz lielāka nekā Grie- ķijai. Tad summas, kas Latvijai būs jāmaksā, lai glābtu Itālijas budžetu, būs nesalīdzināmi lielākas par mūsu iespējām. Mēs nedrīkstētu nemaksāt, jo līgums paredz koleģiāli sa- dalīt atbildību.

Turpinājums 4. lpp.

TIKAI PAŠI SEVI SPĒSIM AIZSTĀVĒT

Saruna ar latviešu nacionālistu **Aivaru Gedroicu**

**PIEMINOT
BAIGĀ GADA
BEIGAS**

DDD: 1. jūlijā tu pedia- lījies gājienā no Okupā- cijas muzeja uz Brīvības pieminekli. Kāpēc tas tika rīkots?

Aivars Gedroics: Pa- sākums bija iecerēts, lai atzīmētu dienu, kad Rīga tika atbrīvota no boļševiku okupācijas 1941. gada 1. jūlijā.

DDD: Šajā datumā Vācijas karaspēks ieņāca Rīgā. Vai šis būtu atzīmē- jams vēsturisks brīdis?

A.G.: Esmu dzirdējis, ka mums esot bijušas trīs oku- pācijas. Bet valsti līdzīgi kā cilvēku var nogalināt tikai

vienu reizi, pēc tam liķi var apgānīt... Vāciešiem var pamatoti pārvest, ka viņi neatjaunoja mūsu neatka- rību – tā diemžēl ir patie-

... ja cilvēks sēž pie televizora un labāk skatās stulbu seriālu, bet līdz notāram viņam ir par grūtu aiziet, nu, tad būs tā, kā būs...”

sība. Tomēr Vācija nebija pirmā, kas okupēja Latvi- ju, – pirmā bija Padomju Savienība, bet turpmākie datumi, kā 1. jūlijs un 9. maijs, neatkarīgas Latvijas statusu neatjaunoja. Labi, ka mūsu Saeimai ir bijis vismaz tik daudz veselā

saprāta, lai godīgi atzītu, ka 1940. gada 17. jūnijs tik tiešām ir istā Latvijas oku- pācijas diena.

Runājot par 1941. gada

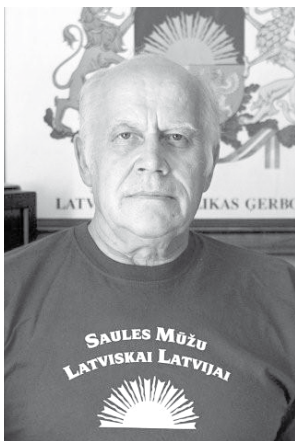

1. jūliju – daudzi toreiz to sagaidīja ar prieku, jo tad beidzās Baigā gada murgs. Tas, ka vēlāk daudziem nā- cās vilties, jo vācieši arī par brīvību nedomāja, tā jau ir cita lieta. Bet ir arī fakts, ka 1944. gadā cilvēki no Latvijas daudz vairāk eva-

kuējās kopā ar vāciešiem un bēga uz ārzemēm, nekā savulaik 1941. gadā mēģi- nāja aizmukt ar krieviem uz varenplašo Krievzemi. Tas liek domāt, kas toreiz mums ir licies mazāks ļau- numš.

Turpinājums 6. lpp.

BUMBA AR LAIKA DEGLI

Lotars Stūre

Svešumā – ASV

PIEKTĀS KOLONNAS SKOLOŠANA

Nesen uzzinājām kārtējo skandālu par lielo vienaldzību pret lielu provokāciju. Uz Krievijas militāri ideoloģiskās trenēšanas nometni “Sojuz 2012” (acimredzot, lai iepotētu naidīgu ideoloģiju, lielkrievu šovinismu) bija savervēti krievvalodīgi jaunieši no Latvijas skolām. Vai kādam pie varas siles esošajam tas radīja jēlķādu satraukumu, rosināja izmeklēšanu vai vainīgo sodīšanu? Protams, nē, jo varbūt kādam tas bija pat izdevīgi, lai dzīvotu uz pulvera mucas un šeit tiktu iekapsulēta naidīga piektā kolonna, ko izmantot “X stundā” agresīvā Austrumu kaimiņa labā.

Pastāvot šādai visatļautībai, šajās dienās tiesā tika attaisnots arī ekstrēmists, kas atklāti nīrgājās par Latvijas valsti, latviešiem, latviešu valodu. Lai izdabātu nelietim tika pat noslēpts viņa vārds un tautība. Tie nav vienīgie gadījumi, bet ikdienā, ar ko jāstapotas ik uz soļa.

Kādēļ mums ir Drošības policija un SAB, ja neko nedara? Varbūt, lai tikai saņemtu lielās algas un slēptu apdraudējumu valstij, un palīdzētu naidīgās Maskavas pagarinātajai rokai?...

Izrādās, DP tomēr zināja, un tai neizdevās no tautas paslēpt ziņas par Latvijas skolēnu iesaistīšanos militāri ideoloģiskajā nometnē Krievijā – tās parādījās plašās saziņas līdzekļos. Visvairāk par šo DP nespēju paslēpt noziegumus bija sašutis bijušais Valmieras lielkomunists no Melngalvju nama, kurš kadeizējo KP biedra karti nomainījis pret VP amatu un tagad ir arī armijas virspavēlnieks un Drošības padomes vadonis.

Viņam, ieraugot ziņu publiskošanu, ļoti nepatika, ka Latvijas drošības iestādes ir “aizrāvušās ar ienaidnieku meklēšanu tur, kur viņu nemaz nav”. Viņš raizējās arī, ka šādi gribot ierobežot visatļautību (“demokrātiju”) brīvi ceļot: “Bet tad jau mēs nevarēsim braukt nekur, arī ne uz Odesas dūņām, jābrauc būs tikai uz mūsu Ķemeriem!”...

Par kārtējo “nasing špešal” šovu bija izbrīnīti pat mediju eksperti un po-

litologi 21. maija “Dienā”, paužot neizpratni, kuru valsti – Krieviju vai Latviju – prezidents Bērziņš īsti pārstāv? Vai tiešām tā bija liela nostalgija pēc vecajiem “labajiem” laikiem okupācijā, kad viņš sākotnēji kā vienkāršs radio labotājs neticamā veidā tika ielikts ministra vietnieka amatā? Bez lielas mīlestības uz Kremli, grēksūdzes-autobiogrāfijas, padēvības un dažu sevišķu iestāžu akcepta diez vai viņš tur varētu nokļūt?

Vai patiešām skolēni no Latvijas tika apkrāpti un slepus, ar viltu aizvesti, lai viņiem skalotu smadzenes ar naidu pret Latviju? Izrādās, notika tieši pretējais. To organizēja PSRS atstātais okupantu militāristu, Afganistānas veterānu midzenis. Palīdzību deva arī Aizsardzības ministrija un Saeimas deputāts Rusiņš, kas ievēlēts no tautā nemīlētas ZRP, ko tautā mēdz saukt par “SC-2” vai “Zoo mērķaķu bara partijeli”. To atbalstīja arī Rēzeknes un Ludzas skolu vadība. Nevienam par šīs provokācijas un naida kurināšanas atbalstīšanu pat mats no galvas nenokrita...

Tā visa rezultāts ir tāds, ka 4. maija ieliekteņi izglīto bērnus bez patriotisma un dzimtenes mīlestības, piepilda ar interfrontes internacionālistu mankurtismu, kas nomainījis okupācijas “padomju tautas” sindromu. Tādiem nav dārģa sava valsts un latvju tauta. Par to liecināja problēmas un naidis pret Latvijas vēsturi.

Visatļautība ir okupantu skolās, kur tiek izmantotas propagandas grāmatas un mācību līdzekļi no Krievijas, kas ir pārpilni ar lielkrievu šovinismu un naidīgu ideoloģiju. Izglītības ministrija, uz to raugoties, ir akla, jo šo instanci vada pieminētā ZRP ar ministru priekšgalā, kurš pats kropļo valsts valodu. Kāda ir lojalitāte nelatviešu skolā, par to liecina fakts, ka pirms gada kāds Rīgas “skolotājs” publiski izsacīja atklātu naidu pret Latviju, bet netika sodīts, ne arī patriekts.

Vai tas nav kuriozi, ka vairāk nekā divdesmit gadus 4. maija Latvijā daudzi okupantu skolu beigušie nevēlas, negrib un nerunā valsts valodā, izjūtot pret to riebumu. Pajautājiet ielās viņiem kaut ko latviski – daudzi atcirtīs: “Govoriķe po ruski!” (“Runājiet krieviski!”) vai pat agresīvāk: “Suņu valodu nesaprotu!” Šo naidu var bieži vērot arī TV, kur viņi abildes sniedz krieviski. Kādēļ Latvijā ir jāuztur piektās kolonnas skolas un jāaudzina neloyalitāte pret pašu valsti?!

Papildinājumu vecajiem okupantiem var redzēt 9. maijā – Pārdaugavā pie okupācijas monstra, kur daudzi bērni un jaunieši lieto aizliegto okupācijas simboliku un pauž lielkrievu šovinismu.

Turpinājums 7. lpp.

PARAKSTIES par iespēju izglābties no eiro zonas!

Biedrības “Par latu, pret eiro” mērķis ir saglabāt latu kā Latvijas nacionālo valūtu. Šim nolūkam biedrība ir izstrādājusi Satversmes grozījumu projektu un sākusi vākt balsttiesīgo pilsoņu parakstus tautas nobalsošanas rīkošanai. **Pašlaik ir jāsavāc 30 000 balsttiesīgo pilsoņu parakstu, tāpēc mums ir nepieciešams arī Tavs atbalsts!**

Parakstu vākšana notiek par Satversmes 68. panta grozīšanu. Satversmes 68. pants pašlaik noteic, ka par jebkurām izmaiņām Latvijas dalības nosacījumos Eiropas Savienībā (arī par nepievienošanās vai izstāšanās no eiro zonas) tautas nobalsošanu var ierosināt tikai Saeimas deputāti. Tautai šādas tiesības šobrīd ir liegtas. Tādēļ izstrādātie Satversmes grozījumi paredz, ka tautas nobalsošanu par izmaiņām dalībā Eiropas Savienībā var rosināt arī pati tauta.

Biedrība “Par latu, pret eiro” iepriekš ir izmēģinājusi visus tiesiskos līdzekļus – Tiesībsargs, tiesa, Centrālā vēlēšanu komisija – lai sarīkotu nobalsošanu – lai sarīkotu nobalsošanu. Tomēr pašreizējā varas elite, atsaucoties uz to, ka 2003. gadā jau ir nobalsots par dalību Eiropas Savienībā, kas paredz arī pievienošanās eiro zonai, kā arī tādēļ, ka Satversme nenosaka pienākumu rīkot referendumu, biedrības ieceri ir noraidījusi.

Tādēļ šobrīd vienīgais tiesiskais ceļš, kā agrāk vai vēlāk varam sarīkot referendumu par izstāšanos no Eiropas Savienības vai no eiro zonas, lai saglabātu savu valūtu un sāktu iet patstāvīgas attīstības ceļu, ir mainīt Satversmes 68. pantu.

Pat, ja līdz referendumam nonāksim tikai pēc 2014. gada 1. janvāra, Satversmes 68. panta grozījumiem būs liela nozīme, jo sekas, kas var rasties no Latvijas dalības eirozonā, būs iznīcinošas, tādēļ – jo ātrāk no turienes aiziesim, jo labāk mums pašiem!

Iespēja ir, bet, vai to izmantosim, tas ir atkarīgs no katra no mums!

DARBĪBU SECĪBA:

1. IEGŪSTI VEIDLAPU. Veidlapa ir pieejama biedrības “Par latu, pret eiro” mājas lapā: **www.parlatupreteiro.lv**, kā arī biedrības vietnēs sociālajos portālos: **www.draugiem.lv/preteiro** un **www.facebook.com/parlatu.preteiro**.

Izdrukā un izplati veidlapu arī saviem radiem, draugiem un paziņām! (Ja pats nevari izdrukāt, palīdz saviem bērniem, mazbērniem vai aizē uz tuvējo bibliotēku un palīdz bibliotekāram.)

2. IZVĒLIES PARAKSTA APLIECINĀŠANAS VIETU.

Nepieciešams noskaidrot sev tuvāko notāru vai

bāriņtiesu, kur ir iespējams veikt paraksta apliecināšanu.

Notāru saraksts pieejams internetā **http://latvijasnotars.lv/lv/notary/profiles**. Ja Tavā pagastā vai pilsētā notāra nav, tad ir iespējams veikt paraksta apliecināšanu bāriņtiesā. Jautā savā pašvaldībā, par bāriņtiesas atrašanās vietu un tiesībām veikt paraksta apliecināšanu!

3. DODIES PARAKSTĪT VEIDLAPU.

Nem veidlapu, pasi un dodies pie izvēlēta notāra vai uz savas pašvaldības bāriņtiesu. Veidlapu vienlaikus var parakstīt arī vairākas personas, bet **katrai personai parakstīšana ir jāveic notāra vai bāriņtiesas amatpersonas klātbūtnē**. Jārēķinās ar valsts nodevu **2 latu ap-**

mērā, kas būs jāsamaksa par katru parakstu.

4. NOSŪTI VEIDLAPU BIEDRĪBAI “Par latu, pret eiro”.

Parakstu apkopošanu un iesniegšanu Centrālajai vēlēšanu komisijai veiks biedrība “Par latu, pret eiro”, tādēļ veidlapu ar notāra apliecinātajiem parakstiem sūtiet uz pasta abonentu kastīti – **adrese: a/k 8, LV-1050.**

Lai mazinātu iespēju, ka sūtījums nerasniedz adresātu, par veidlapas nosūtīšanu lūdzam informēt arī elektroniski uz adresi **parlatupreteiro@gmail.com**, norādot veidlapas nosūtīšanas datumu, kā arī veidlapu parakstījušo personu vārdu un uzvārdu.

**PALDIES
PAR ATBALSTU!**

PARAKSTU VEIDLAPAS SATURS

Ar savu parakstu zemāk apliecinu, ka atbalstu biedrības “Par latu, pret eiro”, vienotais reģistrācijas numurs 40008207367, ierosināto likumdošanas iniciatīvu, kas paredz Latvijas Republikas Satversmes 68. panta trešo un ceturto daļu izteikt šādā redakcijā:

“Latvijas dalība Eiropas Savienībā izlemjama tautas nobalsošanā, kuru ierosina Saeima vai ne mazāk kā viena desmitā daļa vēlētāju.

Ja to pieprasa vismaz puse Saeimas locekļu vai ne mazāk kā viena desmitā daļa vēlētāju, būtiskas izmaiņas nosacījumos par Latvijas dalību Eiropas Savienībā izlemjamas tautas nobalsošanā.”

Lūdzam Latvijas Republikas Centrālo vēlēšanu komisiju rīkot tautas nobalsošanu par minēto grozījumu Latvijas Republikas Satversmes 68. panta trešajā un ceturtajā daļā.

N.p.k.	Vārds, uzvārds	Personas kods	Parakstīšanās datums	Paraksts
--------	----------------	---------------	----------------------	----------

AR NACIONĀLISMU PRET LIBERĀLISMU JEB KATRA AKCIJA RADA REAKCIJU

A.V. Gremze

Katru dienu mēs tiekam pārsteigti ar aizvien jauniem lienošanās okupantu bezkaunības un latviešu tautas pazemošanas variantiem, kuru priekšā varas pārstāvji arvien vairāk liec savas muguras. Tādēļ pašai tautai ir jāapzinās iespējas, kā izkļūt no šī stāvokļa.

Ko nozīmē varnešu glēvulība izglītības sistēmā, to mēs redzam Latgales skolās, kad skolēni tiek sūtīti uz militārām apmācībām Pleskavas apgabalā. Izglītības ministrs Dombrovskis uz jautājumiem par to atbild vien nostalgiskā mierā – tas, lūk, esot darīts ar iepriekšēju pedagogisku mērķi... okupantu bērnus “pārliecināt” par to, cik no-

žēlojamā stāvoklī tur dzīvo viņu ciltsbrāļi un māsas, cik tur ir noplukušas mājas un ciemi un cik salīdzinoši šeit, Latvijā, tiem ir laba dzīve... Neviens žurnālists pat iepikstēties neuzdrošinājās, ka arī šo okupantu “babulām”, okupācijas laikā ierodoties Latvijā ar maišeli uz muguras un iekārtojoties izsūtīto latviešu mājokļos, pavērsas paradīze zemes virsū.

Šādi atklājas, cik smaga ir 4. maija režīma politika, kas tiek virzīta latviešu tautas un valsts iznīcināšanas virzienā, soļojot okupantu izstrādāto ins-trukciju pavadā. Jau vēstures liecībās ir ziņas, ka baronu muižās bieži vien tieši latviešu vagari ir bijuši lielākie izdzinēji. Par šīs apkaunojošās parādības

iespējamību mūs pārlicca 4. maija režīms, kura pārstāvji pēdējos 50+20 gadus ir neatlaidīgi strādājuši pret savu tautu.

Tikmēr pilnīgi pretē-

latvietim, ir dota iespēja mēroties ar tām gara stiprumā, vienotībā, savas Tēvzemes nozīmīguma apziņā, lai spētu izdzīvot ar nākotnes cerībām. Šim iespējam būtu

“Neskatoties uz to, cik globālas iespējas ir viņu rokās, “izredzētā” šķira savā mānijā nespēj aptvert un nopietni neuztver savu patieso niecīgumu un nolemtību.”

jā virzienā tiek strādāts Krievijas pusē – tur vara cenšas celt nacionālo pašapziņu un gatavo krievu jaunatni iespējamiem globāliem konfliktiem.

Protams, mēs nekad nespēsim mēroties spēkiem ar lielvarām militārās varēnības ziņā, bet mums, katram

obligāti jābūt tieši tagad, kad skaitāties atguvuši pašnoteikšanos. Bet valsts vara tās nav devusi latviešu tautai, jo priekšroku dod okupantiem un nelikumīgi uz šejieni okupācijas apstākļos pārvietotiem civilokupantiem.

Turpinājums 5. lpp.

LATVIJĀ NAV VALSTSVĪRU – IR TIKAI POLITIĶI

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Jūs uzdevāt reto risku jautājumu par tiem, kuri vada valsti un runā par nepieciešamību pievienoties eiro zonai. Šaubos, vai viņi nezina par šiem zemūdens akmeņiem – Latvijai neizdevīgajiem līguma noteikumiem. Visticamāk, tā ir apzināta, ļaunprātīga darbība. Vai jums ir izskaidrojums, kāpēc šie cilvēki tā rīkojas?

Ivars Kalviņš: Saknes, man liekas, tam visam ir daudz dziļākas, nekā mūsu valstsvīriem gribētos atzīt. Pirmkārt, jebkura **suverēna** valsts nepieļautu situāciju, ka tās pilsoņiem kredīti ir jāņem eiro vai dolāros, ja tai ir **sava nacionālā valūta**, mūsu gadījumā – lats. Tas nozīmē, ka, veicinot kredītu ņemšanu eiro, automātiski at-

automātiski ticis uzticēts divām citām bankām – Amerikas un Eiropas Centrālajai bankai, cieši “piesienot” mūsu valūtu pie dolāra un eiro.

Kad Latvijā tika pamanītas gaidāmās krīzes pirmās pazīmes, bija skaidrs, ka ir divi ceļi: pilnīgi strikti palikt pie nostādnes, ka esam “piesieti”, un mums ir “cieta” valūta...

DDD: Tas ir scenārijs, kuru izvēlējās Latvijas amatpersonas.

I.K.: Jā. Otrs iespējama scenārijs bija: “atbrīvot” valūtu, piemēram, desmit līdz piecpadsmit procentu svārstību koridorā, lai tirgus regulē un nosaka patieso lata vērtību. No šīs iespējas, protams, izvairījās, jo šis process ir jāuzmana.

priecājās, ka ir muļķi, kas maksā citu parādus...

DDD: Vai gribas teikt, ka latvieši, pacietīgi pieņemot un nepretojoties valdības politikai, ir atbildīgi par smago krīzi, par to, ka valdība ignorē loģiskos un saprātīgos argumentus pret eiro ieviešanu?

I.K.: Jā, lielā mērā. Un cilvēkiem diemžēl ir tendence nozākāt tos, kas runā pretī valdības politikai, kuri prasa pierādīt argumentus, kādēļ ir nepieciešams ieviest eiro. Piemēram, viens no apgalvojumiem, ka Latvijā jau iepērk degvielu ne par latiem, manuprāt, nav nopietni uztverams. Vai tad Krievijā mēs degvielu iepērkam par eiro? Biju dzirdējis, ka par dolāriem. Varbūt, ka es aļojos?

Neviens no tiem argumentiem, par kuriem tiek runāts, nepārliecina. Kā lai tic stāstiem par to, cik burvīgi tas viss būs, kādi labumi mūs sagaida, kad “piesiesim” latu pie eiro, un apgalvojumi, ka, tiklīdz būs eiro zonā, tā mums tiešās ārvalstu investīcijas plūdis straumēm?...

DDD: Investīcijas pieaugšot *geometriskā progresijā, jo investori stāv pie Latvijas robežas un tikai gaida, kad mēs latu no mainīsim pret eiro.*

I.K.: Jā, jā... Pirms kaut kam tādām notīcām, ir jāieskatās, kas 2011. gadā pēc pievienošanās eiro zonai notika Igaunijā ar tiešajām investīcijām. Tādu kritumu Igaunija savu mūžu nebija piedzīvojusi! Nu, protams, lēni jau atkopjas, bet atkopjas cita iemesla dēļ – tāpēc, ka kādreiz jau ir jāatkopjas. Visas krīzes kādreiz pāriet, tikai jautājums – par kādu cenu?

Var jau paskatīties arī uz citām valstīm, uz to, kas tur notika pēc iestāšanās eiro zonā. Es tajos statistikas datus kaut kā nevaru ieraudzīt to, ko mums mēģina iestāstīt. Varu tikai secināt, ka vienīgie vinētāji būs tie, kas Latvijā ieved un pārdod dārgāk preces no Eiropas. Tiem gan ir svarīgi, lai būtu viena valūta, jo ir risks, ka kāda valdība varētu iedomāties tomēr savu ekonomiku regulēt un “atbrīvot” lata kursu. Lai šādu risku novērstu, lai nebūtu lieku krepķu, tirgotājiem (nevis ražotājiem) ir ļoti būtiski, lai būtu viena valūta.

VALDĪBU INTERESĒ TIKAI ĪSLAICĪGS PAŠLABUMS

DDD: Ja valdība darbos atbalsta tikai tirgotājus, tad runas par rūpniecības un zinātnes attīstīšanu, ir liekulība. Vai ne tā?

Ivars Kalviņš: Zinātne patiešām netiek attīstīta. Valsts vadītāji tikai runā.

Pārskatos par visām Eiropas valstīm ir zīmējumi – liknes, kas parāda, kā mēs palielinām finansējumu zinātnē. Reālais skats uz dzīvi ir tāds, ka Latvija ir vienīgā valsts Eiropas Savienībā, kas krīzes laikā dramatiski, t.i., vairāk nekā par pusi samazināja zinātnes finansējumu no valsts budžeta – un joprojām to nav atjaunojusi. Valdība runā vienu, bet dara pavisam ko citu.

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, tā notiek?

I.K.: Izskaidrojums ir ļoti vienkāršs – ieguldījumi zinātnē atdevi dod ilgtermiņā, bet par vēlēšanām ir jādoma īstermiņā. Tātad, pirmkārt, zinātnieki nav elektorāts. Otrkārt, šīs valdības visu labo darbu augļus plūks nākošā valdība, tādēļ neviena valdība reāli nav ieinteresēta zinātnes attīstībā.

Mūsu valsts vadītājus neinteresē tas, ka zinātnes izvērtējuma uzmetumā, ko nesen publicējoja Ziemeļvalstu padomes eksperti, bija skaidri rakstīts, ka investīcijas zinātnē un inovācijā noteikti attaisnojas, bet tikai ilgtermiņā. Citas valstis ir sapratušas, ka ir nepieciešams ieguldīt zinātnē, citādi valstij nav izdzīvotspējas. Mēs par to varam pārliecināties praksē, jo Latvija ir starp trijām inovāciju jomā visneattīstītākajām valstīm pasaulē. Konkurējam ar Bulgāriju un Rumāniju, un joprojām saglabājas tendence iet uz leju.

Ir vēl viena problēma – viss tas, ko Latvijas zinātnieki līdz šim ir aizsākuši, nākamajā plānošanas periodā vairs nebūs iespējams, jo, pirmkārt, būs daudz mazāk Eiropas Savienības līdzekļu. Otrkārt, šos līdzekļus dos tikai tad, ja arī Latvijas valsts līdzdarbosies ar savām investīcijām. Diemžēl visus iepriekšējos periodus Latvijas valsts no savas puses investīciju jomā zinātnē nav darījusi gandrīz neko, lai neteiktu neko.

Ir jāsaprot viena lieta – ja ieguldām zinātnē naudu, tad ir jāpadomā, kādos virzienos un uz kādiem noteikumiem. Ekonomiski attīstītās valstis virzību uz augšu ir sākušas, izmantojot to saucamo trīs “S” stratēģiju – *Smart Sustainable Strategy*, kas nozīmē ilgtspējīga, gudra stratēģija. Vispirms tiek apzināti valsts resursi – gan izejvielas, gan cilvēki. Tiek izpētīts, vai tirgi ir gatavi saņemt to, ko vēlaties ražot un pārdot. Tātad tiek noskaidrots virziens, kurā ir iespējams attīstīties. Kad tas ir izdarīts, tam tiek piešķirtas mērķtiecīgas investīcijas ekonomikā, izglītībā un zinātnē. Nopērkot tikai jaunu aparātu bez cilvēka, kas to prot darbināt, nekās nenotiek. Lai attīstītos, viss ir jādara pakāpeniski, bet mērķtiecīgi.

LATVIJAS ORGANISĀS SINTĒZES INSTITŪTS

“Valsts līdz šim nav sapratusi, ka zinātne ir naudas pārvēršana zināšanās – nodokļu maksātāji samaksā, zinātnieki strādā un iegūst zināšanas, kuras savukārt inovācijas procesā būtu jāpārvērš produktā, tas ir, jaunās tehnoloģijās, izstrādājumos utt.”

Kā piemēru varu minēt Dienvidkoreju, kur šobrīd ir viena no visattīstītākajām ekonomikas sistēmām. Viņi sāka, iepērkot tehnoloģijas, uzbūvējot ļoti labas rūpnīcas, lai iegūtu tīru rūdu un pārkaustu to labā metālā. Pēc tam, kad bija iemācījušies ražot labus velmējumus, skārdu un citas lietas, viņi varēja sākt iepirkt tehnoloģijas, kuras pašu ražoto skārdu pārvērs rezerves daļās, ko izmanto, piemēram, “Volkswagen” automašīnās. Kad ir apgūta rezerves daļu ražošana, var sākt iepirkt motorus, mēģināt kombinēt paši savas mašīnas utt. Lai kādu attīstības virzienu izvēlētos, ir nepieciešama stratēģija un mērķtiecība.

Vēl viens piemērs ir Taivāna. Kad 1949. gadā Čans Kaiši evakuējās uz Taivānu, viņš valsti, kur nebija nevienas augstskolas, kur, ja nemaldos, nebija pat ģimnāzijas, jau 1950. gadā zinātnē ieguldīja 50 miljonus dolāru, gadu pēc gada kāpinot ieguldījumu apjomu. Viņš tā rīkojās, lai gan zināja, ka ne pirma, ne piektajā, pat ne desmitajā gadā neko neatgūs. Čans Kaiši tā rīkojās, jo bija gudrs un tālredzīgs vadītājs. Kā mēs zinām, Taivāna šobrīd ir valsts, kurai ir vairāk dolāru nekā Amerikas Savienotajām Valstīm. Pirms pieciem gadiem biju Taivānas tehnoloģiskajā zinātnes parkā, kurā valsts togad ieguldīja jau 13 miljardus dolāru, jo zināja, ka parks tikpat un pat vēl vairāk atdos valstij. Sākumā parkam tika piešķirt daži desmiti miljoni, kas, mērķtiecīgi strādājot, attīstoties, pārvērtās investīciju miljardos. Taivānā ir vairāki šādi parki, tādēļ viņi ir sasnieguši tik augstu attīstības līmeni.

Latvijas valsts visu šo laiku par savu naudu nav uzbūvējusi nevienu jaunu zinātnisko laboratoriju, nevienu jaunu augstskolu. Ja runājam par studen-

tiem, tad **budžeta** studiju vietu skaits kopš 1990. gada principā nav mainījies. Faktā, ka mums vienu brīdi bija vairāk studentu uz vienu iedzīvotāju nekā vidēji Eiropā, nav valsts nopelna, jo studenti ieguldīja savus privātos līdzekļus.

LATVIJA NEIZMANTO IESPĒJU ATTĪSTĪTIES

DDD: Jūs parādījāt, cik svarīga ir valsts stratēģija, attīstības virzienu pareiza izvēle, taču iepriekš pieminējāt arī nosacījumus, ar kādiem nauda ir jāiegulda zinātnē. Ko jūs ar to domājat?

Ivars Kalviņš: Ar nelielu valsts līdzfinansējumu atsevišķiem projektiem Eiropas Savienība piešķir lielas naudas summas jaunas aparatūras iegādei. Taču ar vienu noteikumu, ka aparatūru **nedrīkst** lietot jaunu tehnoloģiju izstrādei industrijas vajadzībām. Ar ES atbalstu iegādāto aparatūru drīkstam izmantot **tikai** teorētiskajiem pētījumiem. Ja valsts atbalstītu uzņēmējus, lai tie piedalītos ar savu daļu šīs aparatūras iegādē, tad situācija būtu cita.

Valsts līdz šim nav sapratusi, ka zinātne ir naudas pārvēršana zināšanās – nodokļu maksātāji samaksā, zinātnieki strādā un iegūst zināšanas, kuras savukārt inovācijas procesā būtu jāpārvērš produktā, tas ir, jaunās tehnoloģijās, izstrādājumos utt. Tomēr par Eiropas Savienības līdzekļiem iegādāto aparatūru Latvijas zinātnieki nedrīkst izmantot, lai veiktu līgumpētījumus mūsu ražotāju atbalstam, jo Eiropas projektu līdzfinansējuma apjoms no valsts un privāto uzņēmēju ir bijis mazāks par pusi no projekta kopējā apjoma.

Turpinājums 8. lpp.

“Normālā valstī nacionālā valūta parasti pilda vairākas funkcijas, jo nauda nav tikai maksāšanas līdzeklis. Ar tās palīdzību valsts centrālā banka regulē makroekonomiskos procesus valstī, arī inflācijas lielumu.”

dodam savu suverenitāti, nosakot, ka īstais maksāšanas līdzeklis Latvijā nav lats, bet ir eiro. Diemžēl Latvijas valdība pieļāva šādu absurdu, tādēļ lielai daļai iedzīvotāju hipotekārie kredīti ir paņemti eiro. Līdz ar to mums ļoti rūp eiro stabilitāte...

DDD: Jo lielākas summas paņemtas, jo lielākas rūpes...

I.K.: Ja papētīsīt amatpersonu deklarācijas, tad ieraudzīsīt, ka, pirmkārt, ļoti reti kurš ir bez aizņēmuma, un vēl retāki ir gadījumi, kad aizņēmumi ir latos. Tas ir viens no aspektiem, kādēļ valsts amatpersonas tik centīgi un neatlaidīgi vēlas, lai Latvija pievienotos eiro zonai.

Otrs, manuprāt, ir valsts amatpersonu vēlme izvairīties no atbildības. No tā, kas ir attēlots uz naudas zīmes – lasis vai kaut kāds eiro simbols – formāli mums it kā nekās nemainītos, taču problēma ir apstākļi, ka normālā valstī nacionālā valūta parasti pilda vairākas funkcijas, jo nauda nav tikai maksāšanas līdzeklis. Ar tās palīdzību valsts centrālā banka regulē makroekonomiskos procesus valstī, arī inflācijas lielumu. Tas nozīmē, ka cenās palielinās, tad nauda (nacionālā valūta) bankām tiek aizdota uz lielākiem procentiem. Bet, ja vajag ekonomiku *sildīt*, tad tieši otrādi – aizdevumu procentus samazina, lai nauda ieplūstu ekonomikā. Latvijas Banka visus neatkarības gadus šo regulācijas procesu praktiski nav izmantojusi. Tas

DDD: Tad ir jāstrādā, ne tikai jāsaņem nauda?!

I.K.: Jā, izvēloties pirmo scenāriju, atliek tikai no rīta nodrukāt rindīņu, cik tad nu šodien ir tā valūtas vērtība. Bet, paskatīsimies uz tām valstīm, kas ir izvēlējušās “atsaistīt” savu nacionālo valūtu, piemēram, uz Poliju, Zviedriju vai Lielbritāniju. Nav jābūt lielam gudriniekam, lai redzētu atšķirības. Polija valūtas koridoru iztaisīja ļoti plašu un no krīzes izgāja “plusos”. Nu, lūk, tad pēc viņas augļiem mums būs viņu pazīt. Tas pats ir ar Zviedriju, ar Angliju u.c. Visas valstis, kas izvēlējās brīvāku valūtas kursu, no krīzes cieta vismazāk, bet, kas to neizdarīja, arī Latvijā, cieta vismagāk.

EIROPA PRIECĀJAS PAR MUĻĶA LATVIJU

DDD: Šaubos, vai valsts vadītāju izvēlēto krīzes pārvarēšanas scenāriju varētu izskaidrot ar slinkumu. Kāpēc, jūsuprāt, tagad Latvijas izvēlētais scenārijs tiek slavināts kā *paraugs, kā lielisks veiksmes stāsts? Neticu, ka Eiropas Savienībā ir tādi muļķi, lai teiktu, ka tas bija pareizākais scenārijs.*

Ivars Kalviņš: Eiropai pareizākais...

DDD: Kāpēc?

I.K.: Latvija samaksāja ar savu iedzīvotāju likteņiem par eiro stabilitāti, par banku stabilitāti Eiropā, paņēma visu smagumu uz sevi, streikus nerīkoja – patiešām veiksmes stāsts. Eiropa

“LIELISKI, VARAM UZBRUKT JEBKURĀ VIRZIENĀ!”

Turpinājums no 3. lpp.

VAI SPĒSIM VIENOTIES?

DDD: Biedrība “Par latu, pret eiro!” ir sākusi vākt parakstus, lai tiktu rīkots referendums lata saglabāšanai.

tautu. Ir arī tādi, kuri ļoti labi saprot okupantu klātbūtnes kaitīgumu, taču ir noskaņoti uz pievienošanās eiro zonai, jo tā, lūk, paglābšot no Krievijas. Manuprāt, apziņas manipulatori ļoti apzināti, mākslīgi provocē cilvē-

medijos vai internetā noskatās Krievijas sagatavotu sižetu par Eiropas Sa-

ļoti skaidri saskatāms, ka tas ir reāls varas instruments. Kas tad var būt

Latvieši vienmēr izkuļas.”

vienības problēmām, un tad viņš atzīst – jā, tieši tā arī ir. Šādā veidā arī neapzināti viņam izveidojas lojalitāte pret Austrumiem. Savukārt par Rietumiem kā par pasaules glābējiem priekšstats ir izveidojies kā inerce vēl no padomju laikiem, jo tur bija viss labais, kas mums tika liegts, tur bija mūsu draugi, radnieki... Un šī inerce turpinās.

DDD: Vēl arī tas, ka daudzas ģimenes ir ļoti cietušas no padomju okupācijas represijām, un cilvēkiem liekas, ka krievi ir visnežēlīgākie pasaulē, tāpēc glābšot ir jāmeklē Rietumos. Ne jau velti tika izdomāts tādēļ, ka “Ja nebūs eiro, tad būs Krievijas rublis!”...

J.S.: (Ar smaidu.) Nebūtu slikti uzrakstīt iesniegumu Drošības policijai, lai pārbauda, vai amatpersonām, kas šīs domas sludina, nav slēpts mērķis ieviest rubli Latvijā. Tad viņiem var būt divi alternatīvi plāni – eiro vai rublis. Ja neizdosies viens, mēģinās otru?

AUSTRUMU UN RIETUMU KRUSTUGUNĪS

DDD: Atgriežoties pie “bojātā zoba”, kurš ir jāizrauj, – pie okupantu klātbūtnes. Tavuprāt, kādēļ viņi Latvijā tika atstāti – kā interesēs?

Jānis Sils: Es domāju, ka tas ir bijis un vēl joprojām ir ļoti tālejošs Krievijas politikas mērķis.

DDD: Vai tikai Krievijas? Rietumi jau arī mums nepalīdz atbrīvoties, bet gluži pretēji – sūta dažādas komisārus un tamliedzīgas odiozas personas, kas māca mums sadzīvot ar okupantiem.

J.S.: Par Eiropu, par Ameriku – tur būtu papildus dati vajadzīgi. Tomēr

vēl ideālāks, ja cilvēki, kuri garīgi dzīvo tavā pakļautībā, fiziski atrodas kādā citā teritorijā? Tas ir tāpat kā iesūtīt savus cilvēkus frontes aizmugurē – kas tad var būt vēl lieliskāk?

Laikā, kad izjuka Padomju Savienība, Eiropas Savienība vēl īsteni nebija noformējusies mūsdienu izpratnē, tās formēšanās bija tikai ceļā. Ļoti iespējams, ka šie cilvēki tika atstāti tāpēc, ka tāda bija vienošanās starp Ameriku un Krieviju kā nosacījums, jo tas skāra šo valstu intereses Latvijā. Krievijas interesēs bija šos cilvēkus atstāt, savukārt amerikāņus interesēja, lai no Eiropas tiktu izvests Krievijas karspēks. Varbūt bija tāds darījums – precīzu atbildi nezinu.

DDD: Tomēr mēs zinām, ka gan Amerika, gan Lielbritānija arī ir atbildīgas par Latvijas okupāciju, tās piekrita un akceptēja ierešu sfēru nodošanu Krievijai. Tās ir līdzatbildīgas šajā starptautiskajā noziegumā.

J.S.: Tā tas ir. Es savulaik rakstīju zinātnisko darbu “Baltijas jautājums aukstā kara apstākļos”. Par šo tēmu pētīju Čērčila memuārus un dažādus citus avotus. Var redzēt, ka Čērčils jau 1939. gadā teica, ka Baltijas valstīm ir jāvienojas, jāiekļaujas Padomju Savienības sastāvā, un pēc Otrā pasaules kara Sabiedroto konferencē šis jautājums tika izlemts diezgan vienošķīgi. Arī zelta rezerves tika atdotas.

DDD: Ko tu novēlētu latviešiem mūsu sarunas beigās?

J.S.: Ticiet saviem bērniem un nenododiet savus vectēvus!

Intervēja
Līga Muzikante

AR NACIONĀLISMU PRET LIBERĀLISMU JEB KATRA AKCIJA RADA REAKCIJU

Turpinājums no 2. lpp.

Varas pārstāvji, izmantojot liberālās “demokrātijas” lozungus, aiz kuriem ir tik ērti paslēpties, cenšas okupācijas seku likvidāciju pielīdzināt bolševiku mežonīgajām represijām. Šādā situācijā nekādi nav iedomājams, ka cilvēks, kurš sevi patiešām uzskata par latvieti, varētu atbalstīt šādu valsts varu, kas ļoti mērķtiecīgi darbojas pretēji latviešu tautas un valsts interesēm (šo mērķtiecību, manuprāt, vada dzīvnieciskas bailes – gan bailes pazaudēt savas izmānitās pozīcijas, gan bailes no tautas, no kuras paši cēlušies).

Varas pārstāvji, izmantojot liberālās “demokrātijas” lozungus, aiz kuriem ir tik ērti paslēpties, cenšas okupācijas seku likvidāciju pielīdzināt bolševiku mežonīgajām represijām.”

Kādēļ radās šāda situācija? Tikai tādēļ, ka virsroku guva mantkārīgie pašlabuma meklētāji, kuri ir atraduši auglīgu augsni liberālajā “demokrātijā”, paši, iespējams, nemaz nesaprazdami, ka pastāv vēl liberālāki “demokrāti” par viņiem, kuru rokās tie ir tikai bandinieki globālajā spēlē.

Liberālā “demokrātija”, gluži tāpat kā bolševiku komunisms, neglābjami pārvēršas totalitārā režīmā ar visu no tās izrietošā. Liberālistiem nav svarīgi līdzekļi – svarīgs ir rezultāts. Gluži kā bolševiki PSRS arī liberālie “demokrāti” sagrauj pilnīgi visus gadu tūkstošos izveidotos priekšstatus par morālām un nacionālām vērtībām un uz grīlīgā pamata tad nu cenšas izveidot sev izdevīgu un pakļautu sabiedrību.

Bolševiku režīms savus pretiniekus nekautrējās iznīcināt atklātā slepkavošanā. Jaunajā interpretācijā to ir iecerēts izdarīt ar homoseksuālismu, narkotikām, neapdomātiem kredītiem, azartspēlēm, nenormālu destabilizāciju, cenšoties sajaukt kopā visdažādākās reliģijas, rases un tautas, iznīcinot

visu, kas ir saistīts ar nacionālismu un iedibināto tautas dzīves veidu. Taču aizmirsts tiek vienīgi tāds “sīkums”, ka katra akcija rada reakciju. Neskatoties uz to, cik globālas iespējas ir viņu rokās, “izredzētā” šķira savā mānijā nespēj aptvert un nopietni neuztver savu patieso niecīgu un nolemtību.

Liberālisms ir bezspēcīgs pret nacionālismu, un tieši tāpēc savu dabisko ienaidnieku cenšas iznīdēt. Tomēr tas ir neiespējami. Visgrūtāk liberālistiem, manuprāt, būtu cīnīties pret nacionālismu tradicionālajās, ar lauksaimniecību nodar-

binātajās aprindās. Tur katra zemes pēda ir sviedriem slacīta – gluži tāpat kā brīvības cīņas ar asinīm.

Nekur nav tik vienkārši risināt demogrāfiskos jautājumus kā ģimeņu zemnieku saimniecībās. Tur katra ģimene ir dabiskā veidā ieinteresēta, lai tiktu strādāts nākotnei, kas arī ir visas valsts nākotne. Tieši lauksaimniekos izaug visvairāk, kuri vienmēr būs gatavi aizstāvēt savu Dzimto zemi. Šo ģimenes saimniecību vērtība gan no ekonomiskās, gan politiskās, gan sociālās, gan stratēģiskās puses ir visnozīmīgākā – mums, latviešiem, it īpaši.

Un tieši tāpēc ikvienam vajadzētu pievērst uzmanību un spēt saskatīt, uz kurieni stūrē pašlaik pastāvošais režīms Latvijā. Un stūrē tikpat apmāti un stulbi kā bolševiku okupācijā, pazaudēdami saikni ar tautu, no kuras paši ir cēlušies.

Ir jābūt nelokāmam savas tautas nacionālām patriotam, lai saprastu tautiskās pašapziņas un patriotisma izšķirošo nozīmi visos ar valsts suverenitāti saistītajos jautājumos! Tad spēsim vienoties un uzvarēt.

OKUPANTU NOZIEGUMI SNIEDZAS DEBESĪS

Nezāles turpina augt. Normālo latviešu izpratnē valsts mēroga vēlēšanas nedrīkst rīkot kopā ar krievvalodīgo okupantu varmācīgo masu. Viņu mākslīgi radītā “demokrātija” Latvijā ir šīs kopdarbības rezultāts, un Rīgas mēra amatā iesēdināts tas pats krievvalodīgais “atbrīvotājs”, mūsu tautas nīdētājs, Rīgas izsaimniekotājs – tagad jau gluži kā “lielkrievu sarkanais cars”.

Bet starptautiskais konvencijas likums ir spēkā – tam nav noilguma. Un pie krievvalodīgajiem okupantiem sirdsapziņa klauvē un gaida, kad tā tiks iekustināta par pašu cilvēktiesību pārkāpumiem visās dzīves jomās (ne tikai Latvijā), jo viņu noziegumi sniedzas debēsīs.

Silvija Muizniece

Daudzi puīši no manas tuvciņas skolas izvēlas dienestu armijā, policijā – tas ir ļoti svētīgi. Šajās spēka pozīcijās nokļūst ļoti sakarīgi domājoši latvieši.”

Jānis Sils: Ja mēs spējam par kaut ko vienoties, mums ir iespējas arī kaut ko izdarīt. Un šobrīd šis jautājums ir ļoti aktuāls – ja spējam vienoties, mēs spējam latu nosargāt!

DDD: Protams, šī ir viena no nopietnajām cīņām lielajā karā.

J.S.: Un tad skatīsimies tālāk, par kādiem jautājumiem vēl varam vienoties. Gandrīz 30 000 parakstu ir jāsavāc, bet, ja 30 000 leģionu nespēj savākties, tad mums arī to latu nevajag. Bet es pieņemu, ka esam krietni vairāk nekā 30 000, paldies Dievam!

DDD: Esmu ievērojuši, ka tomēr ļoti daudz no tiem, kuri saprot eiro kaitīgumu un ir noskaņoti pret Eiropas Savienību, neapjēdz, ka arī no Austrumiem nāk apdraudējums – šeit, Latvijā, reāli darbojas Krievijas piektā kolonna, kurai ir savas intereses sagraut gan Latvijas valsti, gan latviešu

ku uztveri, lai traucētu izprast gan Eiropas Savienības, gan Krievijas postošo ietekmi un mūsu tautas un valsts pamatus graužošās darbības. Nav taču svarīgi, kurš iznīcina Latviju un likvidē latviešu tautu – Austrumu ienaidnieks vai Rietumu, vai abi kopā. Piekriti?

J.S.: Es pilnībā piekrītu.

Protams, ir ļoti daudz faktoru, kas ietekmē šos noskaņojumus. Bet vienai cilvēku daļai ir ļoti dziļa vilšanās politiskajā elitē, kas ir pie varas pēdējos gadus un kuras oficiālajā retorikā visu laiku ir domminējušas Eiropas Savienības nostādnes. Viņos, loģiski, veidojas pretreakcija. Ja vēl ir kaut kāda nostalgija – bērnības un jaunības atmiņas no padomju laikiem, tad viss tā arī attiecīgi izveidojas. Viņš vēl skatās iecienītās Krievijas TV pārraides, lasa publikācijas Krievijas

runājošie pilsoņi, kuri ar savu balsojumu par Putina partiju nodod savu valsti. Nodod Latviju!

Tomēr lai SC nepriecājas pāragri – puse pilsoņu šīs vēlēšanas ignorēja. Un cerams, ka šajā pusē bija daudz latviskas Latvijas piekritēju, līdzsāpētāju, patiesu un ne pseido (hoheja) patriotu.

Un visbeidzot – šīs vēlēšanas “ielika” arī kārtējo divnieku (piecu ballu sistēmā) mūsu visu līmeņu varas turētājiem šajos, nu jau vairāk nekā 20 gados.

Jūlijs Trops

VĒSTULE

VISS, KAS NOTIEK, IR UZ LABU!

Kādā kristīgā dziesmā ir vārdi: “...Vai šī tauta manīsies, vai šo tautu var glābt?...”

Pēc 1. jūnija vēlēšanu rezultātiem Rīgā domāju tik par to. Bet tad sapratu, ka manas pelēkās šūniņas “strādā” nepareizi.

Tas, kas šajās pseidobrivās Latvijas pseidopašvaldības vēlēšanās notika Rīgā un citur, ved tikai uz labu. Tas ir mēslu atsijāšanas process.

Es nerunāju par krievvalodīgajiem (pilsoņiem?), kuri Latvijas Radio (pēc nobalsošanas) nevar izteikties latviski. Kā tad viņi ir ieguvuši mūsu pilsonību – tie nebija ne babuški, ne ģeduški, kuri latviski nevar iemācīties pat 50 un vairāk gados.

Es runāju par latviski runājošajiem, kuri sveica pēc vēlēšanām Rīgā parādījušos sarkanos Maskalijas karogus. Mēsli, atbiras, nodevēji, kangari, jūdas... ir šie latviski

TIKAI PAŠI SEVI SPĒSIM AIZSTĀVĒT

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Gedroics: Lūk, tāpēc pulcējāties, lai atzīmētu Baigā gada beigų datumu. Šo tradīciju ievieša Uldis Freimanis, kurš pirms gada mira miklainā nāvē. Par viņa nāvi joprojām cilvēki debatē – ne katrs ir gatavs noticēt, ka viņš ir aizgājis dabiski. Jebkurā gadījumā Uldis Freimanis ir pelnījis, lai mēs viņu pieminētu, parādot, ka cilvēku var nogalināt, bet ideja paliek.

Žēl, ka gājiena organizētāji laikus neiesniedza sludinājumu, un avīzē netika publicēts šis sludinājums. Tāpēc arī cilvēku bija mazāk, kā varēja gaidīt. Tomēr sapulcējāties, šoreiz kliecīgošā provokāciju no okupantiem nebija. Kas gribēja un varēja, tie atnāca, un viņiem paldies!

AICINU PARAKSTĪTIES PAR SATVERSMES GROZĪJUMIEM!

DDD: Tu bieži zvani uz radio un publicē asus rakstus, lai izteiktu savu viedokli par mūsu valsti aktuālākajām problēmām. Viena no tām ir eiro ieviešana. Kādas ir tavas domas par lata zaudēšanu?

Lai arī šie grozījumi nav tiešā veidā par lata saglabāšanu, tomēr tie paredz, ka tautai beidzot būs iespējas un tiesības lemt par to, vai mums vispār ir jābūt Eiropas Savienībā vai eirozonā.”

Aivars Gedroics: Protams, esmu pret eiro – par to esmu arī rakstījis un izteicies radio. Tātad galvenais, lai mums pašiem būtu sava nauda. Ja lata vērtība šobrīd ir piesaistīta eiro, to var atsaistīt, valūtas kursu var mainīt, var devalvēt, nedevalvēt, varbūt pat padarīt vērtīgāku – visu to var darīt tautas un valsts interesēs, jo tā ir mūsu nauda. Bet, ja nebūsim vairs savas naudas saimnieki, un mūsu valsti tiks ieviests eiro, tas, manuprāt, būs ļoti slikti, jo zudīs pēdējais nopietnais neatkarības bastions, kas mums vēl ir palicis. Sava nacionālā valūta ir ļoti nozīmīga neatkarīgas valsts sastāvdaļa.

Protams, var pārnest eiro pretiniekiem, kas tikai tagad vāc parakstus referendumā rīkošanai – kāpēc viņi pazīlē agrāk neaktīvizējās? Varēja jau pirms gada kaut ko darīt. Arī Saeimas deputāte Ivetu Grigule braši uzsāka un tagad, šķiet, ir pieklususi. Bet domāju, ka tomēr labāk vēl nekā nekād.

Intervijā pareizi teica Jānis Sils, ka ir nepieciešami Satversmes grozījumi, lai mēs varētu organizēt referendumu par lata atjaunošanu un par izstāšanos no Eiropas Savienības, kad tauta būs gatava. Pašlaik diemžēl tā vēl nav nobrie-

dusi šim solim, bet mums vismaz teorētiski šāda iespēja ir jābūda.

DDD: Vai tu runā par biedrības “Par latu, pret eiro” rīkoto parakstu vākšanu Satversmes 68. panta grozīšanai?

A.G.: Jā. Lai arī šie grozījumi nav tiešā veidā par lata saglabāšanu, tomēr tie paredz, ka tautai beidzot būs iespējas un tiesības lemt par to, vai mums vispār ir jābūt Eiropas Savienībā vai eirozonā. Šobrīd tautai nav tiesību rosināt šādu referendumu. Tādēļ es aicinu visus aiziet pie tuvējā notāra vai uz bāriņtiesu un parakstīties par Satversmes 68. panta grozījumiem, lai tautai būtu tiesības lemt par Latvijas dalību Eiropas Savienībā un par būtiskām izmaiņām līgumā ar Eiropas Savienību. Šobrīd šī ir laba iespēja, kā parūpēties par tiesību radīšanu, kas noderēs nākotnē.

Parakstu veidlapu var izdrukāt no interneta: www.parlatupreteiro.lv, un ar to ir jādodas pie notāra vai uz bāriņtiesu paraksta apstiprināšanai, tad šī lapa ir jānosūta uz adresi, kas norādīta jau minētajā biedrības “Par latu, pret eiro” interneta lapā. Tie, kuri nelieto internetu, lai palīdz kādam palīdzību!

Var aiziet arī uz bibliotēku un palūgt, lai izdrukā šo parakstu lapu, jo tiek taču sludināts, ka senioriem sniegs palīdzību dažādos veidos, apmācīs. Galvenais ir gribēt un darboties. Esmu dzirdējis, ka dažiem ir bail parakstīties, jo Drošības policija par viņu var uzzināt... Es šādas bailes nesaprotu. Savulaik pret Bermontu vajadzēja cīnīties, latvieši karoja arī leģionā un nacionālo partizānu rindās, un tad bija reāli draudi, ka tevi var nošaut. Tomēr latvieši cīnījās! Bet tagad ir tikai jāaiziet un jāparakstās par taisnīgu lietu.

DDD: Tas viss ir mūsu rokās, lai vismaz vēsturē tiktu ierakstīts, ka esam pretojušies netaisnībai?

A.G.: Tieši tā. Vismaz ir jāmēģina kaut ko darīt. Viss jau ir atkarīgs no tautas. Ja tautai ir svarīgākas lietas – ja cilvēks sēž pie televizora un labāk skatās stulbu seriālu, bet līdz notāram viņam ir par grūtu aiziet, nu, tad būs tā, kā būs...

IEGULDĪJUMS NĀKOTNĒ

DDD: Daudziem varētu nebūt izprotams, kādēļ ir jāgroza Satversmes 68. pants – kā tas ietekmēs lata saglabāšanu?

Aivars Gedroics: Tiešā veidā neietekmēs, taču, kā zināms, Centrālā vēlēšanu komisija neatlāva vākt parakstus par lata nostiprināšanu Satversmē. Tādēļ ir jāiet šāds ceļš. Tātad, tagad Satversme noteic, ka faktiski par visu lemj Saeimas deputāti – ja viņi grib, tad viņi iniciē referendumu, kas skar jautājumus par Latvijas dalību Eiropas Savienībā, bet, ja negrib, tad tautai pašai nav tiesību, kaut vai miljons parakstu būtu savākti. Šobrīd var vienīgi lūgties – mīļie deputāti, dariet kaut ko, lai Latvija un latviešu tauta neaiziet bojā Eiropā! Bet, ja deputāti pateiks, ka viņi negrib neko darīt, tad atliks vien doties mājās...

Tāpēc es uzskatu, ka biedrības “Par latu, pret eiro” piedāvātās izmaiņas būtu ar ļoti tālejošām sekām, kas var noderēt pat pēc gadiem desmit – ja vien mēs būsim aktīvi. Šādi Satversmes 68. pantā tiks paredzēts, ka tauta pati var rosināt referendumu par Latvijas attiecību izlemšanu ar Eiropas Savienību.

Protams, parakstīšanās prasīs laiku, tas prasīs divus latus, taču tas ir jādara. Biedrības “Latvietis” pārraidīs “Radio Merkurs” bieži vien izskan trāpīgs aicinājums padomāt: tev liekas, ka tev nav naudas – bet, ja tu kādreiz neizdzertu lieku alus pudeļi vai nenopirktu cigarešu paciņu, varbūt tad varētu pāris latu atvēlēt patriotiskām lietām? Protams, ir cilvēki, kam divi lati ir liela nauda, tomēr arī viņi var padomāt, kā ietaupīt, lai ziedotu tautas problēmu risināšanai.

DDD: Turklāt, ieviešot eiro, cilvēkiem naudas būs vēl mazāk... Tādēļ šobrīd notāram vai bāriņtiesai samaksāt divi lati var nodrošināt iespēju nākotnē izkulties no eiro nabadzības.

A.G.: Tieši tā. Paskatieties, cik aktīvi bija krievvalodīgie okupanti, savākdami parakstus par otru valsts valodu un par pilsonības piešķiršanu nepilsoniem.

Es gan nesaprotu, kādēļ nevienam uzņēmējs vēl nav ziedojis, pieņemsim, 2000 latu šai parakstu vākšanas akcijai. Piemēram, Vilis Vītols būvē Likteņdarzu, bet ieguldīt līdzekļus, lai novērstu valsts bojāeju, viņam acīmredzot negribas...

DDD: Jā, nav dzirdēts nekas tamlīdzīgs.

A.G.: Aivars Slucis arī ir ziedojis kapiem. Tas, protams, nav slikti, bet tagad, kad ir apdraudēta Latvijas patstāvība, kad ir jādomā par dzīvajiem – vai pirmajā vietā būtu jāliek mirušie? Nevienš cits mūsu vietā taču mūsu tiesības neaizstāvēs, pašiem vien tas ir jādara.

DDD: Lai Centrālā vēlēšanu komisija izsludinātu nākamo parakstu vākšanas kārtu, ir jāsavāc 30 000 parakstu. Tas ir diezgan daudz.

A.G.: Jā, pirms gada

paaugstināja sliekšni no 10 000 uz 30 000, tas tika pasniegts ar tādu kā gandarījumu: lūk, tagad krievvalodīgie nevarēs neko ietekmēt, bet nepadomājām, ka arī uz mums tas var atsaukties. Atceros, “Latvijas Avīze” rakstīja: nu, re, tagad viņiem būs “iegriezts”... Tie, kuriem liekas, ka viss, ko dara mīļais Dombrovskis un valdība, ir labi un pareizi, protams, tagad var saukt *aleluja* un aplaudēt. Taču patiesībā šis lēmums ietekmē arī latviešus.

DDD: Tu pieminēji Saeimas deputāti Ivetu Griguli. Viņa bija iecerējusi savākt 34 deputātu parakstus, lai apturētu likumu par eiro ieviešanu un atdotu šo jautājumu tautas nobalsošanai. Nožēlojami, bet tik daudz eiro pretinieku Saeimā neatradās.

Aivars Gedroics: Jā, arī tā saucamā opozīcija Ivetu Griguli neatbalstīja. Ja godīgi – paskatīsimies – Saeimā jau opozīcijas būtībā nav. “Saskaņas centrs”, kurš it kā esot pret eiro, taču varēja savākt šos 34 parakstus un apturēt likumprojektu, bet viņi to negribēja, jo tas nav viņu interesēs.

DDD: Naturalizēto okupantu partija patiesībā atbalsta eiro, vai ne?

A.G.: Protams. Starp citu, arī Daugavpils avīzēs lasīju, ko Krievijas vēstnieks Vešņakovs atbildēja uz jautājumu par eiro ieviešanu Latvijā: “Nu, vispār tā jau ir jūsu iekšējā lieta, bet es uzskatu, ka tas ir ļoti pareizi, jo atviegloties norēķini un nebūs konvertācijas.” Bet galvenais, ka mēs vairs nebūsim noteicēji par savas naudas plūsmu, un tas, protams, patīk arī Krievijai. Jo mazāk mums ir kādu neatkarības palieku, jo vieglāk mūs spaidīt.

Krievija jau ir pārliecinājusies, ka caur Eiropu mūs ir viegli ietekmēt. Ja mēs Krievijai vēl reizēm atļaujamies zobus parādīt, tad pietiek Eiropai kaut nedaudz *iepiķstēties*, un mēs uzreiz gatavi visu izpildīt.

EIRO – VIENS LAKMUSA PAPIĒRS

Aivars Gedroics: Es uzskatu, ka jautājumus par eiro ir lakmusa papīrs: ja kāds stāsta, ka viņš ir par eiro ieviešanu Latvijā, tad man ir skaidrs, ka viņš nav latviešu patriots. Tas ir tik nožēlojami, ka ir jādzird, ka mums nevajag latu, jo pasaulē to nelieto. Tad jau kāpēc mums latviešu valoda būtu nepieciešama – cik tad pasaulē to lieto, sāksim visi angļiski runāt? Pēc tāda principa varbūt daudz kas mums nav vajadzīgs?... Varbūt palūgšim Sorosa fondam, lai mums gatavus likumus iedod, un viss...

Valdošā propaganda ir sagriežusi visu kājām gaisā. Lūk, ja tu neatbalsti

“Vienotību”, tad esi par *sarkanajiem* – par “Saskaņas centru”.

DDD: Eiro jautājumus “Vienotība” un “Saskaņas centrs” darbojas kā cimd ar roku – viens otram piepalīdz zvejojot balsis...

A.G.: Arī “VL-TB/LNNK” tur piedalās. Patiesībā tā saucamā opozīcija ir kā Orvela “Dzīvnieku fermas” noslēgumā – dzīvnieki skatās pa logu un vairs neatšķir, kurš ir cūka, kurš cilvēks – abi kļuvuši pilnīgi vienādi. Tā arī šeit – viņi ir pilnīgi vienādi. Ja arī kādreiz patēlo, tas tā – pieklājības pēc.

Ir jāsaprot, ka mums diemžēl nav nacionālas partijas, ko varētu virzīt un atbalstīt. Juris Lapinskis “Radio Merkurs” raidījumos gaužas, ka nevar noorganizēt savu partiju, nevar savākt 200 cilvēkus, bet viņam ir diezgan labas attiecības ar daudziem no “Visu Latvijai!”, tad vajag taču šim viņiem pateikt: redzi, kur tā tava partija iet – ja esi kārtīgs patriots, nāc pie mums!

DEKOLONIZĀCIJA – OTRS LAKMUSA PAPIĒRS

DDD: Tagad uztraucamies par eiro, bet mums ir arī otrs apdraudējums – tā ir neveiktā dekolonizācija, reālā okupantu klātbūtne, kā rezultātā arī eiro ieviešana ir vairāk iespējama, jo nav vienotas tautas. Es uzskatu, ka jautājums par dekolonizāciju ir otrs lakmusa papīrs patriotisma noteikšanai.

Aivars Gedroics: Tā tas ir. Es esmu novērojis, ka krievvalodīgo vidū atbalsts eiro nav tik liels kā latviešiem, bet tāpēc vien viņi, protams, nav nekādi Latvijas valsts patrioti. Taču mūsu latvietiši tic, ka, ja Valdis D. teica, ka ir jāievieš eiro, citādi būs krievu rublis, tad tā arī ir...

DDD: Tu pieminēji krievvalodīgos, kuri lielākā mērā ir noskaņoti pret eiro. Starp viņiem noteikti ir arī okupanti. Es taču tevi saprotu pareizi – tu nedomā, ka šo eiro pretinieku dēļ būtu jāatsakās no dekolonizācijas?

A.G.: Protams, ka nebūtu! Es tikai saku, ka tas mani drusku pārsteidz, kāpēc viņi vairāk nekā latvieši negrib eiro. Lai viņi negrib – to var izmantot, bet tas jau nenozīmē, ka balsošana pret eiro uzreiz padara legītimu viņu atrašanos šeit, Latvijā.

Bet mūsu varturi par to vien domā, kā apstākļus okupantam šeit, Latvijā, padarīt komfortablākus, lai viņš Latviju nepamestu. Nu jau ir izdomāts, kā okupantu *dzeguzēnus* faktiski ar varu (līdz šim tas bija brīvprātīgi) ieskaitīt pilsonos. Bet paši viņu vecāki sāka protestēt – sak, kā tad tā, mēs braucam pie savām *babuškām, ģeduškām* uz Krieviju bez jebkādam vizām, bet mūsu bērniem nu būs jāpērk vīza? Ko jūs mums to pilsonību spiežat ar varu? Nu, tad nolēma tādu, viņu izpratnē, Zālamana lēmumu, ka viens no vecākiem var pieprasīt pilsonību – līdz šim to vajadzēja darīt abiem.

Lūk, tiek domāts, kā vien okupantiem labāk pielīst – pūlāmies ar karotīti mutē dāvanas ieliet, bet viņi mums sļauj virsū. Tagad esot noteikts pienākums Pilsonības un imigrācijas departamenta darbiniekiem aicināt viņus naturalizēties. Es jau smejos – ja apsolītu katram desmitajam okupantam, kas atnāk pēc pilsonības, vismaz 100 latu, tad varbūt viņi nāktu citīgāk. Būtībā tas ir ļoti nožēlojami, tikpat kā atvērt plaši sava dzīvokļa durvis un aicināt, lai nāk mūs apzagt.

Nesen LTV1 pārraidē “Eiropa: mīti un realitāte”, ko vada Tomsons, arī sprieda par nepilsoniem, ko ar viņiem darīt. Bēdīgi slavenā Irina Cvetkova teica, ka ir jādod viņiem pilsonība bez ierunām un vēl jāatvairinājas, ka uzreiz neiedevām.

Savukārt Inese Laizāne no t.s. “nacionālā spārņa” uz Tomsona jautājumu, vai vajag nepilsonus aģitēt ņemt pilsonību, atbildēja aptuveni šādi: “Jā, es jebkurā laikā jebkuru nepilsoni esmu ar mieru paņemt aiz rokas un aizvest uz Naturalizācijas pārvaldi, lai viņš to pilsonību saņemtu, un tikai priecāšos, ja viņš to izdarīs.” Nu, ja līdz tam nonākam, ka mēs jau aicinām laupītāju tikpat kā mūsu māju iztīrīt – nu, tad jau nav ko... Un tie sevi sauc par nacionāliem spēkiem?! Es īpaši nebrīnītos, ja šādi vārdi nāktu no Zatlera partijas, bet tos teica t.s. “nacionāļi”, kam daudzi latvieši ir ticējuši un cerējuši, ka viņi palīdzēs apturēt tautas bojāeju. Manā uztverē tādi viltus latvieši ir riebīgāki par īstiem okupantiem.

Turpinājums būs...

Intervēja
Līga Muzikante

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

9. Tautas kā sabiedrības attīstība. No kā sastāv mūsu sabiedrība un kas to veido?

Ar Sabiedrību es saprotu noteiktu cilvēku kopu ar savām iekšējām attiecībām. Latvijas sabiedrību veido latvieši, cittautieši un svešzemnieki; no tiesību aspekta – pilsoņi un ārvalstnieki (tāds jēdziens kā “nepilsoņi” ir *nonsenss* no Tiesību viedokļa – cik ilgi tā mulķība turpināsies?).

Sobrīd Latvijas sabiedrība reāli ir kā komunālais dzīvoklis, kurā latviešiem pieder kaut kāda domājamā daļa. Tikai tajos Latvijas novados, kur pamattauta – latvieši – ir pārliecinošā vairākumā, mēs varam runāt par latviešu sabiedrību. Sabiedrības attīstības jautājums ir ļoti plašs un daudzpusīgs, un šajā rakstā es gribētu

Valsts nozagšana ir kā tāda darbības panaceja – brīnumlīdzeklis savas bagātības vairošanai, bet cīņa par politisko varu ir cīņa par lielāku kumosu no tautas kopīpašuma.”

apstāties tikai pie dažām būtiskām problēmām un virsuzdevumiem sabiedrības deformācijas novēršanai: sabiedrības Piramidālās struktūras nojaukšana un Inversās struktūras izjaukšana.

Mūsu tautas sociālā struktūra pēdējos 1000 gados ir tikusi deformēta, un mēs tiekam ļoti uzmani, lai nesāktos latviešu sabiedrības un sociālo institūciju pašattīstība. Visus šos pēdējos gadsimtus latvieši veidoja zemāko sociālo slāni – vergu, kalpu, sulaiņu, tas ir, padoto kārtu. Sociāli-profesionālā struktūra bija stingri svešzemnieku diktēta. Un ne tikai, pat apgērbu latvieši nedrīkstēja valkāt tādu pašu kā kakla kungi.

Krustneši un zvaigzneši mums varmācīgi uzspieda savu “zilasiņu un sarkano aristokrātiju”. Vieni bija bandīti, kuri ar iešanu krusta karos kā indulgenci izpirka savus iepriekš pastādātos noziegumus; otri bija komisāri ar ne labāku izcelsmi. Kopīgs abiem bija tas, ka viņi latviešus pārvērtā par vergiem-dzimt-cilvēkiem. Lai mūs turētu

paklausībā, speciāli tika izveidots dažādu klostēru/baznīcu un partkomu tikls, kuru uzdevums bija uzturēt šo garīgo un tiesisko dzimtībušanu. Attiecīgi veidojās arī sabiedriskā struktūra, kur latviešiem bija atvēlēta darba bišu loma, kas nes medu uz svešiem stropiem (tagad investoriem un svešzemju bankām).

Latvieši paši savu zemi nav pārvaldījuši jau pēdējos 800 gadus, mums pat prezidents tika uzaicināts no Kanādas. Simtiem gadus mums ir varmācīgi uzspiesta piramidāla kārtu un kastu struktūra. Latviešiem bija un ir atvēlēta tās piramīdas apakšējā – paliktņa – kārtā un “darba bišu” kasta. Tāpat bija arī komunistu varas laikā, kad partorgs varēja piedzēries pa grāvi vārtīties, bet sliktākais, kas viņam draudēja – pārsūtīšana uz citu kolhozu, jo “izkrist ārā” no partijas nomenklatūras viņš nevarēja.

Pašai partijas nomenklatūrai arī bija vertikālie stāvi – augstākā kārtā Latvijā, protams, bija LKP CK locekļi. Ja kāds latvietis gribēja *izsisties*, tad viņš centās palikt par “kārklu vācieti”, piemēram – Kalningu vai komunistu laikos par Jan Janoviču. Šo kārtu sistēmu papildināja profesiju kastu sistēma. Piemēram, Latvijā tirdzniecību gadsimtiem ilgi ir pārpēmuši svešzemnieki, bet latviešiem atvēlētas profesijas bija zemes un

ribā. Latviešiem (baltiem) šo aristokrātijas stāvokli neviens nevarēja mantot, un tādas izteiktas virscilvēku kārtas nebija. To pat grūti saukt par dabīgo hierarhiju, jo tauta savus vadītājus nominēja, izvirzīja talantīgākos, spējīgākos, drošsirdīgākos, vērtējot pēc nepieciešamības.

Piemēram, sākoties kādam militāram konfliktam, tauta izvēlējās karavadoni. Neviens nesēdēja mājās ar ģenerāļa uzpleciem un negaidīja kariņu. Vietējo problēmu risināšanai iecēla Vecāko. Lai kļūtu par Vaideloti – latviešu priesteri, bija jābūt dotumiem, talantībai veikt šādu vadītāja darbu. Jebkurš nevarēja pabeigt garīgo semināru un kļūt par “brokeri” (vidutājs starp dievu un cilvēkiem) kā kristiešiem. Jā, valdnieka dēls varēja kļūt par valdnieku vai vecāko, vai nonākt kādā citā postenī, ja tauta viņu savā kopapulcē iecēla, bet nevis vienkārši mantot posteni kā visā svešzemju pasaulē. Latviešiem bija teritoriāla, nevis kārtu pašpārvalde, un Tautas sapulce tolaik tika saukta par Pulku vai Radu (no tā ir radies vārds “radinieki”) – kā kurā novadā. Teicienam “radu būšana” īstenībā ir dziļas saknes, jo Radā pieņēma lēmumus.

Kāpēc es par to rakstu? Mēs, protams, nevaram iekāpt upē, kura tecēja pirms 1000 gadiem. Mūsu uzdevums ir atjaunot šo sociālo struktūru principiāli un pašiem kļūt par savas zemes valdniekiem – pašiem būt noteicējiem savā zemē.

Otra novēršamā sabiedrības deformācija izpaužas sabiedrības vadības struktūrā. To man gribētos nosaukt par **“Inverso sabiedrisko struktūru”**. Tā ir situācija, kad mazāk izglītotie vai neprofesionāļi vada valsti, pašvaldības, uzņēmumus, bankas, pat savus individuālos uzņēmumus, bet augsti izglītotie palīdz piepildīt ārņemju “investoru” makus vai vispār *ganās* svešās zemēs un vairo svešu tautu mantu. Demokrātisko vēlēšanu sistēma nodrošina iespēju analfabētu nākšanai pie varas.

Pie varas un pie bagātības nelikumīgi un it kā likumīgi (paši radot attiecīgus apstākļus un pat likumus) nonākušie partokrāti, siļķu tirgotāji, bārmēni, basketbolisti (no vienas puses) un jaunizceptie karjeristi bez tēvzemes (no otras puses) rada sev atbilstošu vidi, domāšanas stilu un vajadzīgo štatu sarakstu. Viņi viltīgi izveido savu savtīgo interešu funkcionālo struktūru. Šādiem cilvēkiem krēsls Briseļā ir dzīves sapnis, komisāra glaudiens liek iegrimt svētlaimē. Valsts nozagšana ir kā tāda darbības panaceja – brīnumlīdzeklis savas bagātības vairošanai, bet cīņa par politisko varu ir cīņa par lielāku

kumosu no tautas kopīpašuma. Pasionārie cilvēki ar valstiskās domāšanas mērogu tiek ātri izolēti, un esošā manipulējamā vēlēšanu sistēma pati par sevi nepieļauj šādu cilvēku izvirzīšanos.

Likvidēt šo problēmu bez iepriekš minētām konstitucionālām izmaiņām, protams, nav iespējams. Bet mūsu uzdevums šobrīd ir saprast, apjēgt šo situāciju. Mums ir nepieciešams pilnīgi ar citām acīm paskatīties uz latviešu sabiedrības uzbūvi un funkciju sadalījuma sistēmu. Mūsu stratēģiskais uzdevums ir normalizēt šo sabiedrības uzbūvi, ievirzīt to baltu tautu tradīciju gultnē, nojaukt sabiedrības kārtaino piramidālo uzbūvi un pāriet uz dabiski pašorganizējošos sabiedriskās struktūras modeli, kur sabiedrības virsvadība dabiski nonāk gaišo prātu, jau pieminēto labiešu – nookrātu un meritokrātu – rokās, kur posteņi nav mantojami, naudas maka biežums nenosaka tavu vietu sabiedrībā, dvēsele nav nopērkama un tikumiskās normas ir augstākas par likuma normām.

10. Tautas tikumiskā attīstība

Šo stratēģisko uzdevumu varētu arī formulēt kā Garīgās dzimtbūšanas (kas traucē attīstīties tautas sociālām institūcijām un tautas tīkumībai) pārvarēšanu. Šis uzdevums, loģiski, ļoti tuvu saskaras ar pirmo uzdevumu – par pasauluzskata pārorientāciju, bet tam, protams, ir arī sava specifika, jo te mēs runājam par tautas sociālo uzbūvi, cilvēku savstarpējām attiecībām, mūsu tautas tīkumību. Tīkumība ir paražu, normu, raksturu, principu sistēma. Tīkumība izpaužas cilvēka rīcībā vienam pret otru un sabiedrību kopumā.

Ar šiem trim terminiem – *“tīkumība”*, *“ētika”*, *“morāle”* – ir līdzīgi kā ar terminiem – *“tauta”*, *“etnoss”*, *“nācija”*. *Tīkumība grieķu valodā tiek saukta par ētiku (ēthos), bet latīņu valodā – par morāli (moralis). Filozofijā un zinātnē mācību par uzvedību sauc par etoloģiju, bet mācību par tīkumību ir pieņemts saukt par ētiku, taču tikpat labi to var saukt par tīkumības mācību. No tā izriet vienkārs secinājums: lauzt šķēpus par šiem terminiem ir kā Mulķības slavinājums. Man šie strīdi atgādina neseno diskusiju Latvijā par to, ka mums nevajagot rajonus, bet gan reģionus. Šajā sakarā man nāk prātā bēdīgi slavenā dzejnieka vārdi: “Kādā valodā runājat, māju dzimto kas atdevāt man.” Tātad, ja franču valodā, tad teiksim “rajons”, ja angļu – tad “regions”. Bet mana atbilde toreiz bija – ne vienu, ne otru, jo mums ir Novadi un Zemes.*

Turpinājums būs...

BUMBA

AR LAIKA DEGLI

Turpinājums no 2. lpp.

Līdzīga lielkrievu šovīnisma parāde ar okupantu simboliku šogad notika arī Daugavpilī, kur 9. maijā bija iesaistīti bērni ar “Georgia lentītēm” un pārtaisīti par pionieriem... Ikvienam, redzot šīs provokācijas, būtu jābrīnās, vai šī Krievijas slavināšana notiek aiz Zilupes vai šaipus Zilupei – Latvijā?

“...varbūt kādam tas bija pat izdevīgi, lai dzīvotu uz pulvera mucas un šeit tiktu iekapsulēta naidīga piektā kolonna, ko izmantot “X stundā” agresīvā Austrumu kaimiņa labā.”

Citās valstīs tādi murgi nekad nevarētu notikt. Piemēram, ASV katru ritu skolās savai valstij tiek dots svinīgs solījums. ASV dzīvo daudz desmitiem miljoni meksikāņu un citas tautības, bet visas mācības, ko apmaksā valsts, notiek tikai angļu valodā. Nodokļu maksāšana vēl nedod privilēģijas mācīties skolā sev patīkamā valodā. Nevienā citā valstī netiek apzināti (valsts līmenī!) veidota un radīta naidīga piektā kolonna ar laika degli.

Tām valstīm, kur nemāca Dzimtenes mīlestību un patriotismu, uzticību savai nācijai, nav nākotnes – tām draud iznīcība un bojāeja. Vai mēs, latvieši un Latvija, spēsim no tās izglābties?

NECIENA PRET LATVJU TAUTU

Latvijas vēsturē pats drūmākais datums ir 17. jūnijs. Tad zaudējām savu suverenitāti, dodot “zaļo gaismu” okupantu represijām, latviešu nošaušanām, izsūtīšanai pretī nāvei uz vergu darbu nometnēm. Tika atraisītas rokas arī latvju tautas iznīcināšanai, asimilēšanai un pārkrievošanai. To īstenoja, pārkāpjot Ženēvas konvenciju, nelikumīgi iepludinot piektās kolonnas okupantus un militāristus.

Protams, to visu pieminēt sevišķi nepatīk PSRS mantinieci Krievijai, lai izvairītos no zaudējumu segšanas, kas radīti okupācijas periodā. Vienā taurētai piebalso arī šovīnistiskās partijas PVCTL, Nepilsoņu kongresa, “Dzimtā valoda” un daļēji arī SC pārstāvji. Tas tā kā būtu ikvienam saprotams – tāda ir okupanta daba. Bet ko dara pastāvošā vara? Arī tā kopā ar Krieviju cenšas

ne ar vārdu nepieminēt šo lielāko latviešu tautas traģēdiju – 1940. gada 17. jūniju. Kaut oficiāli tā ir Okupācijas diena un tā būtu jāciena.

Esmu daudzas reizes vērsies Rīgas pili, lai tur ko mainītu un tur sēdošie vairs nebēgtu no savas pagātnes. Bet viss velti – kā saucēja balss tuksnesī. At-

bildēs esmu saņēmis tikai atkratišanos. Bet, zinot šo alkatīgo cilvēku izcelsmi un tumšo pagātni, viss kļūst skaidrs...

Trīs no tiem, kas sēdējuši Rīgas pili, ir ar komunistisku pagātni, kas ar KP biedru kartēm uzcītīgi ir kalpojuši okupācijas režīmam. Bet madāma, kad dzelzs priekšskara šķērsošana bija apgrūtināta, brauca uz okupēto Latviju tik brīvi, it kā brauktu uz savu netālo vasarnīcu. Vai tur palīdzēja it kā lielā draudzība ar sarkano partizānu – latviešu šāvēju Vili Samsonu? Varbūt taciņa uz kādu “stūra māju”, kuru vēlāk gan trīs reizes nācās atstrādāt, glābjot no celšanas gaismā? Vai tad tādiem ir patīkami, ja visu šo nelietību kāds nosoda?

Kā parasti, arī šogad okupācijas dienā no varas kungu pusēs bija pilnīgs klusums. Šo varas kungu kangarismu izmantoja šovīnistiskā un naidīgā PVCTL, tieši Okupācijas dienā rīkojot konferenci par to, ka okupācija nemaz neesot bijusi... Ar sevišķu naidu un neloyalitāti izcēlās Pliners, kurš turklāt vēl esot skolotājs. Nav jābrīnās, ko viņš potē saviem skolēniem... Tāpat Plinera “tautietis” Rafaļskis. Bet vai Pliners un Rafaļskis būtu tik drosmīgi Izraēlā nosodīt Izraēlas imperiālistu un Palestīnas okupāciju? Domāju, ka šovīnistiem būtu “bikses pilnas”, jo naidu vien nesodīti var sēt tikai Latvijā... jo Saeima mantinieci Krievijai, lai izvairītos no zaudējumu segšanas, kas radīti okupācijas periodā. Vienā taurētai piebalso arī šovīnistiskās partijas PVCTL, Nepilsoņu kongresa, “Dzimtā valoda” un daļēji arī SC pārstāvji. Tas tā kā būtu ikvienam saprotams – tāda ir okupanta daba. Bet ko dara pastāvošā vara? Arī tā kopā ar Krieviju cenšas

Atkal ir jāatgādina zelta vārdi: **tautai, kura neciena savu vēsturi, valodu un nacionālās vērtības, nav nākotnes, bet draud tikai iznīcība un bojāeja.**

PAMESTA MĀJA

Pamesta māja,
izsisti logi,
klaidoņi dažreiz
tur pulcējas.
Tas jau nekas,
ka reizēm bads
tos moka.
Tomēr par dzīvi
tie priecājās.
Ja esi vēl dzīvs,
ko vairāk
lai vēlas?
Laime? Tā sen jau
prom pagātnē.
Žēloties kādam?
Vai ar to būs
kas līdzēts?
Jo daudziem dzīve
nav labāka.
Varbūt gaidīt, ka
uzspīdēs zvaigzne,
kuru ļaudis
par laimi sauc?
Reizēm tā uzspīd,
bet diemžēl ne visiem.
Lūdzu, uzspīdi mums,
Mēs taču nelūdzam daudz?

Ivars Silazieds

JAUTĀJUMI...

Neticami, kā pēc tik daudziem gadiem, kopš it kā esam atbrīvojušies no okupācijas, stāvoklis joprojām ir “smags”. Zeme – vai nu aizlaista atmatā, vai arī, domāju, daudzas iztirgotas arī ar zemniekiem. Daudzās vietās aug tikai nezāles, krūmi un latvāņi. Vēlēšanās tiek solīti brīnumi, bet no solījumiem diemžēl paēdis nebūsi.

Vai ilgi tā var pīrgāties?

Nu, bet, kas attiecas uz eiro – mums palicis vēl no “vecajiem laikiem” lats. Bet ko darīt ar karogu? Varbūt kāds “gudrinieks” izdomās arī to nomainīt?

Vai nejūtam vēl okupācijas sekas? Vai nevaram būt saimnieki savā zemē? Ko domā mūsu vadošie valstsvīri?

Jā, krietni daudz jautājumu...

Bet, kas ir sagaidāms nākotnē?

Ar cerībām,
Ivars Silazieds
Ventspilī

LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE
Redaktores vietniece: LIENE APINE
Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019
tāl./fakss: 67140680
Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV
E-pasts: DDD@FRONTE.LV
Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIJĀ NAV VALSTSVĪRU –
IR TIKAI POLITIĶI

Turpinājums no 4. lpp.

DDD: Un ko jūs driksstat ar šiem teorētiskajiem pētījumiem darīt?

Ivars Kalviņš: Publicēt to rezultātus augsta ranga zinātniskos žurnālos un priecāties, kādi mēs esam gudri un spējīgi...

DDD: Un skatīties, kā cita valsts to izmanto peļņas gūšanai?

I.K.: Jā, tieši tā.

DDD: Šajā brīdī laikam būtu jāpaklusē, lai nepateiktu kaut ko rupju...

I.K.: Es esmu arī rupji to teicis ne vienā vien auditorijā un ne vienam vien premjeram tieši acīs. Tikai pēc tam, kad aiziet no sava amata, tie gaužas: vai, vai,

novirzīt valsts un Eiropas līdzekļus arī lietā liekamai pētniecībai un inovācijām, lai mūs, zinātniekus, iesaistītu valsts attīstībā. Mūs lamā uz visiem stūriem un uzstāda visādas mulķīgas prasības.

ZINĀTNIEKIEM
LIEDZ PALĪDZĒT
VALSTIJ

Ivars Kalviņš: Mēs, Latvijas vadošie zinātniskās institūcijas un aptuveni piecdesmit inovatīvi uzņēmumi, esam apvienojušies un izveidojuši biedrību “BIRTI” – Baltijas Ino-

Mēs saprotam, ka neko nesagaidīsim ne no valsts, ne no mūsu deputātiem, ja viņiem priekšā nenoliksīm detaļās izstrādātu darbības programmu – kā tādu torti ar svecītēm, uz kurām būtu rakstīti valdošās koalīcijas partiju nosaukumi.”

kā es nesapratu – jums bija taisnība! Bet tas jau neko nemaina. Nelaime tā, ka politiskā nostādne ir noturēties pie varas, nevis domāt par nākamajām paaudzēm. Vinstons Čērčils teica, ka politiķi domā par nākamajām vēlēšanām, bet valstsvīri par nākamajām paaudzēm. Nākas konstatēt, ka Latvijā vēl nav bijis neviens valstsvīrs.

DDD: Diemžēl Latvijā pēc formālās neatkarības atjaunošanas nav bijis un arī šobrīd nav neviena valstsvīra, ir tikai personisko interešu virzītāji...

I.K.: Un atkal plāno nākamo periodu, bet mēs, zinātnieki, cīnāmies ar asiņainām pierēm, lai ieželinātu valsts ierēdņus, lai mums beidzot atļauj

vatīvo projektu attīstības un tehnoloģiju pārneses centru (Baltic Innovative Research and Tehnology Infrastructure (BIRTI)), lai koordinētu universitāšu, zinātnisko institūtu un inovatīvu uzņēmumu sadarbību Latvijā un Baltijā. Biedrības mērķis ir radīt labvēlīgus apstākļus inovāciju procesam, zinātniekiem, inženieriem, dizaineriem un uzņēmējiem, kopīgi strādājot pie konkurētspējīgu uz zināšanām balstītu pasaules līmeņa produktu attīstīšanas un ražošanas.

Mēs saprotam, ka neko nesagaidīsim ne no valsts, ne no mūsu deputātiem, ja viņiem priekšā nenoliksīm detaļās izstrādātu darbības programmu – kā tādu tor-

ti ar svecītēm, uz kurām būtu rakstīti valdošās koalīcijas partiju nosaukumi.

Visu laiku tiek teikts, ka zinātnieki publiskajā sektorā nedrīkst veidot infrastruktūru, kas spētu pelnīt naudu. Lai aizliegums valstij pelnīt naudu patiešām darbotos, šā gada 3. janvārī stājās spēkā Ministru kabineta noteikumi – izmaiņas PVN likumā, kas nosaka to, ka publiskām, atvasinātām personām (valsts zinātniskajiem institūtiem un universitātēm), ja tās nodarbojas ar saimniecisko darbību, t.i., veic līgumpētījumus industrijai, tiek liegta iespēja atgūt PVN arī no nesaimnieciskās pētnieciskās darbības, ja tās fiziski nespēj vienas jomas izdevumus nodalīt no otras izdevumiem. Toties jebkura prievāta zinātniskā institūcija joprojām var atgūt PVN.

DDD: Varbūt es kaut ko nesaprotu, bet, manuprāt, valsts zāgē sev kājā. Nekā citādi kā par idiotismu vai apzinātu kaitniecību to nevar nosaukt.

I.K.: Manuprāt, tā ir kaitniecība, jo tiek grauta tieši valsts zinātnisko institūciju konkurētspēja.

DDD: Valsts amatpersonas runā par nepieciešamību radīt apstākļus, lai aizbraukušie latvieši atgrieztos, bet jomu, kura var palīdzēt radīt jaunas darba vietas, neatbalsta.

I.K.: Jā. Arī šajā plānošanas periodā mēs, lai mēģinātu koncentrēt zinātnieku kolektīvus kopēju mērķu sasniegšanai, nodibinājām tā saucamos valsts nozīmes pētījumu centrus. Diemžēl izskatās, ka šī plānošanas perioda investīcijas netiks apgūtas tikai tadēļ, ka tika mainīti noteikumi par PVN atgūšanu. Piemēram, Organiskās sintēzes institūtam, lai realizētu šo projektu, PVN

dēļ būs jāzaudē vismaz pusmiljons latu.

Absurdākais ir tas, ka jaunie PVN noteikumi attiecas tikai uz tiem, kas publiskajā sektorā grib nodarboties ar kaut ko derīgu saimniecībai, valstij. Privātajām zinātniskajām institūcijām noteikumi ir palikuši vecie. Skaidrs ir viens: ja valsts nemainīs PVN maksāšanas noteikumus, arī Latvijas Organiskās sintēzes institūts pārtrauks šī projekta realizāciju, jo mēs vienkārši nespējam paviļkt šo nodokļu slogu. Nebijām ar to rēķinājušies un netaisāties aizņemties naudu bankā, maksājot vēl papildus aizņēmuma procentus par to, ka valsts grib no mums noplēst naudu. Mēs jau tāpat šodien maksājam divas reizes vairāk nodokļus nekā saņemam no valsts. Lai neviens nestāsta, ka valsts atbalsta Organiskās sintēzes institūtu.

Nevienā pasaules zemē tā nav, ka valsts publiskajai zinātniskajai institūcijai ir jāsamaksā vairāk nodokļu valstij, nekā valsts tai sniedz atbalstu.

DDD: Es joprojām nespēju saprast, kādēļ valsts ierobežo savus zinātniekus, liedzot viņiem iespēju atnest valstij peļņu. Ja pētījumi paliek tikai uz papīra, vai nezūd motivācija strādāt, radīt ko jaunu?

I.K.: Protams, zūd! Valsts amatpersonas tikai runā, prasa celt zinātnes kvalitāti, bet tajā pašā laikā samazina finansējumu, kas jau tā ir pats zemākais Eiropā uz katru strādājošo zinātnieku. Tad vēl samazināsim, turpinot runāt par nepieciešamību paaugstināt zinātnes kvalitāti?...

Turpinājums sekos...

Intervēja Liene Apine

VAI LATVIEŠIEM IR JĀMĪL OKUPANTI?!

Arnīs

Vai tiešām ir jāmīl pasaules klaidoņas, kuri nevēlējās dzīvot paši savā Krievzemē, bet meklēja laimi pie svešām tautām, lai tām uzkundzētos? Latvieši tika izsūtīti no savas zemes, un tukšajos mitekļos apmetās okupanti, kuru vienotja krievu valoda un naidis pret latviešiem. Slinkums un parazitisms plosīja šo klaidoņu dvēseles, kas sevi ir nodēvējuši par “krieviem” (patiesībā viņi nemaz nav piederīgi krievu tautai, bet gan beztautības baram, kurš ir apsēsts ar lielkrievu šovinismu); ēstgriba viņiem ir liela – un upuri tika pazemoti līdz sadismam. Pat Anglijas cietumos nēģeri, ķīnieši un japāņi, izdzirduši vārdu “krievs”, griež ceļu atnācējam...

Mūsdienās par varonību ir kļuvusi drosme nosaukt lietas īstajos vārdos, jo se-

kas var būt briesmīgas – iznīcināšana, sakropļošana... Visiem okupantiem šķiet, ka viņiem pienākas vara un kapitālsabiedrības okupētajā teritorijā. Sagrābjot svešu mantu, viņi kā saimnieki pavēra sev ceļu arī kolonizētajā Latvijā, uzcelot pat savas “Uzvaras monstru”, lai apliecinātu – lūk, mēs esam atnākuši!

Kāpēc latviešiem būtu jāmīl šie krievvalodīgie okupanti un kolonisti, kas ar viltu un varu šeit ienāca un pievāca pamatnācijas labklājību? Kāpēc mums, baltiešiem, būtu jāpacieš bezkaunīgi vazaņķi? Ja reiz atnāci ne saukts, ne aicināts, tad brauc atpakaļ uz savu tēvzemi, ņem lāpstu rokās un sāc apstrādāt savu senču zemi, audzē kartupeļus un dzīvo kā saimnieks tur, nevis vazājes pa svešām zemēm!

Lai Krievija atdod bal-

tiešiem tās teritorijas, kurās balti dzīvoja jau 5.–6. gadsimtā! Turklāt Krievija Baltijai varētu novēlēt mantojumā Sibīrijas apgabalu – tā būtu laba kompensācija par genocīdu un represijām pret baltiem.

Visiem okupantiem šķiet, ka viņiem pienākas vara un kapitālsabiedrības okupētajā teritorijā.”

Mūsdienu tehnoloģijas laikmetā Sibīrijā varētu izveidot un attīstīt spēcīgas ražotnes. Lai atdod to, kas ir rupji nolaupīts, arī Abreni, par kuras atņemšanu Krievija vienojās ar mūsu pārkamajiem politiķiem. Abrene nav slāvu vārds! Bet Krievijā ir daudz upju un vietu, kuru nosaukumiem ir baltu izcelsme – tas ir jāsaprot Krievijas caram Putinam.

Atceros, kā 2012. gada

18. novembrī okupantu jaunā “armija” apliecināja savu necieņu, brutalitāti un mežonīgumu, izaicinoši sadedzinot Latvijas karodziņu. Okupanti to atļaujas tāpēc, ka viņus sargā Krievijas orda ar divgalvai-

no pūķi uz Kremļa virsotnes. Arī lācis ar izplestiem ilkņiem simbolizē plēsoņu, kurš var aprīt nepaklausīgos iezemiešus... Tomēr, lai arī šie Krievijas draudi un ciņas pret baltiem notiek jau daudzus gadsimtus, latvieši nav uzvarēti, mūsu tauta ir dzīva un ne reizi vien pierādījusi, uz ko ir spējīga! Tādēļ okupanti tik ļoti uz mums dusmojas, jo patiesībā viņiem ir bail.